

Sygn. akt VII U 590/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 sierpnia 2021 r. w Warszawie

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 kwietnia 2020 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 kwietnia 2020 roku znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu K. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2020 r. na stałe.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

W dniu 29 kwietnia 2020 r. **K. K.** złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 kwietnia 2020 r. znak: (...), wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty. Odwołujący nie zgodził się z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS, która w oparciu o opinię lekarza konsultanta stwierdziła, że nie jest niezdolny do pracy, wskazując, że lekarz konsultant nie badał go i nie przeprowadził z nim wywiadu, zaś w dokumentacji brakowało epikryz wypisowych. Powołał się przy tym na okoliczność, że lekarz medycyny zabronił mu pracować oraz że posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Wyjaśnił również, że doznał urazu w postaci złamania kości obu pięt, zaś uraz jest na tyle skomplikowany, że teraz kość jest bezkształtną masą, która wywołuje dolegliwości bólowe. Po dwugodzinnym chodzeniu ból jest na tyle nieznośny, że musi usiąść i odciążyć nogi, a dolegliwości bólowe i opuchlizna utrzymują się nawet dwa dni. Z uwagi na powyższe schorzenie porusza się stawiając stopę na jej zewnętrznej krawędzi, co wcześniej zauważyła również komisja ZUS, która stwierdziła u niego cechy stopy szpotawej (odwołanie k. 3-5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 maja 2020 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o jego oddalenie na podstawie

art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wyjaśnił, że odwołujący pobierał z oddziału rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznaną do dnia 31 grudnia 2019 r. i zwrócił się o ponowne ustalenie prawa do tego świadczenia.

W toku postępowania został skierowany na badanie przez komisję lekarską, która orzeczeniem z dnia 2 kwietnia 2020 r. ustaliła, że nie jest niezdolny do pracy. W związku z powyższym skarżoną decyzją odmówiono mu prawa

do świadczenia (odpowiedź na odwołanie k. 6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. K., urodzony w dniu (...),

ma wykształcenie średnie – technik produktów żywnościowych (bezsporne).

Na przełomie lat 1980-1993 odwołujący był zatrudniony w różnych zakładach pracy kolejno jako masarz, wędliniarz, młodszy kucharz, a także pracownik fizyczny (w tym przy produkcji pustaków) i zestawiacz surowców. Począwszy od września 1993 roku odwołujący był zgłoszony do ubezpieczeń z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, którą prowadził z przerwami

do października 2000 roku. W okresach od 16 sierpnia 2006 r. do 30 listopada 2010 r. i od 2 maja 2011 r. do 30 września 2015 r. odwołujący był zatrudniony

w Firmie Usługowo-Handlowej (...) M. G. (1) w W.,

gdzie pracował na stanowisku dekarza. W okresie od 8 stycznia 2016 r. odwołujący był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w W. jako osoba bezrobotna, w tym do 7 stycznia 2017 r. z prawem do zasiłku (świadczenia pracy k. 13-18 a.r., k. 20-21 a.r.; zaświadczenie z ZUS w W. k. 19 a.r., zaświadczenie z PUP k. 22 a.r.).

Decyzją z dnia 8 września 2017 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał odwołującemu się prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 lipca 2017 r.

w związku ze stwierdzonym u niego znacznym zaburzeniem narządu ruchu

– stan po leczeniu operacyjnym wieloodłamowego złamania obu kości piętowych. Prawo do renty z powyższego tytułu przysługiwało odwołującemu do 28 lutego 2018 r. Następnie w okresie od 1 marca 2018 r. do 31 grudnia 2019 r. odwołujący miał przyznaną rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja ZUS:

z 08.09.2017 r., z 10.10.2017 r., z 06.04.2018 r., z 08.04.2019 r. – akta rentowe, karty nieoznaczone; dokumentacja orzeczniczo-lekarska, tom I).

Równolegle do powyższego okresu częściowej niezdolności do pracy, począwszy od września 2018 r. odwołujący był zatrudniony na podstawie umów na czas określony w firmie (...) Sp, z o.o. jako pracownik ochrony (zaświadczenia o dochodach – akta rentowe).

W dniu 11 grudnia 2019 r. K. K. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty

z tytułu niezdolności do pracy. W związku z powyższym odwołujący został skierowany na badania do lekarza orzecznika ZUS. Orzeczeniem z dnia 20 lutego 2020 r., powołując się na badania bezpośrednie, dane zgromadzone w dokumentacji medycznej oraz opinię konsultanta ZUS, lekarz orzecznik stwierdził, że odwołujący nie jest częściowo niezdolny do pracy, a w porównaniu do poprzedniego badania orzecznika ZUS nastąpiła poprawa. Wskutek wniesienia odwołania od powyższego orzeczenia, sprawa odwołującego została skierowana do komisji lekarskiej ZUS, która wydała w dniu 2 kwietnia 2020 r. orzeczenie zaoczne, podzielając stanowisko lekarza orzecznika – nie stwierdzono u odwołującego niezdolności do pracy, gdyż odwołujący uzyskał prawidłowy zrost złamania, a stan funkcjonalny uległ poprawie (wniosek z 11.12.2019 r.

– akta rentowe, karty nieoznaczone; orzeczenia lekarskie: lekarza orzecznika

ZUS z 20.02.2020 r., komisji lekarskiej ZUS z 02.04.2020 r.; opinia lekarza konsultanta z 04.02.2020 r. – dokumentacja orzeczniczo-lekarska, tom I).

W oparciu o powyższe, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział

w W. wydał w dniu 8 kwietnia 2020 r. skarżoną decyzję

znak: (...) na podstawie której odmówił odwołującemu prawa

do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na brak stwierdzenia niezdolności do pracy (decyzja ZUS z 08.04.2020 r. – akta rentowe, karty nieoznaczone).

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 26 maja 2017 r. K. K. uległ wypadkowi – na skutek upadku z dachu doznał urazu w postaci wieloodłamowego złamania obu kości piętowych. W związku z powyższym odwołujący był hospitalizowany na

przełomie 26-28 maja 2017 r. a następnie od 12 do 15 czerwca 2017 r., został wówczas poddany leczeniu operacyjnemu. Z uwagi na stan zdrowia miał orzeczoną całkowitą niezdolność do pracy do lutego 2018 roku,

a następnie był leczony sanatoryjnie w ramach prewencji rentowej ZUS

na przełomie września i października 2019 roku. W badaniach RTG kończyn dolnych z października 2017 r. i lutego 2018 r. u odwołującego stwierdzono zaburzenie struktury kości, większe po stronie prawej, a następnie znaczną deformację ze spłaszczeniem prawej pięty. W kolejnych badaniach RTG (październik 2018 r., marzec 2019 r.) stwierdzano odwapnienie stawu skokowego obrębie prawej stopy oraz potwierdzano zaburzenia struktury kości piętowej.

Od czasu wypadku u odwołującego występuje deformacja kości piętowych

po przebytych złamaniu, większa po stronie prawej. Aktualny stan kończyn dolnych odwołującego cechuje się obustronnym poszerzeniem tyłostopia, obniżeniem powierzchni stawowych i ograniczoną ruchomością stawów skokowych (po stronie prawej: zgięcie grzbietowe do 10°, zgięcie podeszwowe do 30°, supinacja – 10°, pronacja – 5°; po stronie lewej: zgięcie grzbietowe do 20°, zgięcie podeszwowe do 45°, supinacja – 20°, pronacja – 5°). Odwołujący poruszając się lekko utyka, przy czym nie stwierdzono u niego bolesności stawów, wysięku, obrzęku ani objawów stanów zapalnych. Dodatkowo

u odwołującego występuje dyskopatia kręgosłupa lędźwiowego, w związku

z czym odwołujący był kwalifikowany do operacji stabilizacji międzykolcowej na poziomie L3/L4/L5. W wyniku zastosowanego leczenia uzyskano poprawę stanu zdrowia – aktualnie odwołujący nie ma istotnych ograniczeń ruchomości

w obrębie kończyn górnych (opinie biegłego sądowego z zakresu ortopedii

k. 17-20 a.s., k. 36 a.s.; dokumentacja orzeczniczo-lekarska tom I).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wymienionych wyżej dowodów z dokumentów, w szczególności załączonych do akt rentowych (dokumentacja orzeczniczo-lekarska, świadectwa pracy). W ocenie Sądu dokumenty zawierały informacje o okolicznościach istotnych w sprawie, w tym z perspektywy oceny stanu zdrowia odwołującego oraz posiadanych przez niego kwalifikacji zawodowych, a ich wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny oparł się również na opinii biegłego sądowego

z zakresu ortopedii M. G. (2). W ocenie Sądu sporządzona przez biegłego opinia została sporządzona w sposób fachowy i rzetelny – biegły sformułował jednoznaczne wnioski oraz przedstawił ich uzasadnienie, a także szczegółowo odniósł się do podnoszonych wobec opinii zastrzeżeń organu rentowego. Sąd miał przy tym na względzie pewną nieścisłość w opinii – biegły wskazał bowiem, że po wypadku odwołujący był poddany leczeniu szpitalnemu od 12 do 15 czerwca 2017 r. oraz ponownie od 26 do 28 maja 2017 r.,

co było niezgodne z treścią kart informacyjnych z leczenia szpitalnego widniejących w dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej ZUS. Okoliczność

ta ostatecznie nie zaważyła na uznaniu przez Sąd opinii za wartościową,

bowiem informacje o kolejności odbycia hospitalizacji nie miały wpływu

na sformułowane przez biegłego wnioski co do oceny stanu zdrowia odwołującego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie było zasadne.

Sąd Okręgowy rozpoznał niniejszą sprawę na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie nie było konieczne, gdyż z okoliczności prawnych i faktycznych niniejszej sprawy nie wynika żadna okoliczność uzasadniająca jej przeprowadzenie, w szczególności o podjęcie takiej czynności sądowej ani odwołujący, ani pełnomocnik ZUS nie wnosili w myśl art. 148¹ § 3 k.p.c. Postępowanie zostało przeprowadzone w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach rentowych ZUS (...) Oddziału

w W., w tym skarżonej decyzji, a także opinii biegłego sądowego.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył kwestii prawa K. K.

do renty z tytułu niezdolności do pracy. W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 291 – dalej jako ustawa emerytalna) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Dokonanie oceny niezdolności do pracy ubezpieczonego powinno nastąpić przy uwzględnieniu regulacji art. 12 ustawy emerytalnej, zgodnie z treścią którego niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Przepis art. 12 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. W myśl ww. przepisów osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2004r., II UK 222/03).

Wskazać należy, że odwołującemu w okresie od 1 lipca 2017 r. do 28 lutego 2018 r. przysługiwało prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a następnie w okresie od 1 marca 2018 r. do 31 grudnia 2019 r. – prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w stopniu częściowym. Z powodu upływu terminu na jaki renta została przyznana odwołujący wnioskował o jej przedłużenie,

co zakończyło się wydaniem przez ZUS (...) Oddział w W. skarżonej decyzji odmownej, której podstawą było ustalenie przez organ rentowy,

iż odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Zaskarżając powyższą decyzję odwołujący argumentował, iż na stan jego zdrowia nie uległ żadnej poprawie. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się zatem do ustalenia, czy odwołujący po dniu 31 grudnia 2019 r. w dalszym ciągu był niezdolny do pracy, czy też, zgodnie ze stanowiskiem ZUS, niezdolność ta ustąpiła.

Przepis art. 107 ustawy emerytalnej wskazuje, że prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Cytowany wyżej przepis wskazuje, że prawo

do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom

w przypadku zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustania lub ponownego powstania. W aspekcie formalnoprawnym następuje więc zmiana rodzaju pobieranej renty, utrata prawa do renty lub ponowne nabycie uprawnień. W kontekście powyższego przyjmuje się, że przy rozpoznawaniu spraw o dalsze prawo do renty, zgodnie z art. 107 ustawy emerytalnej, należy zbadać czy aktualny na dzień wydania decyzji stan zdrowia osoby ubiegającej

się o rentę uległ zmianie w stosunku do stanu od ustania prawa do ostatnio pobieranego świadczenia. Poprawa stanu zdrowia, zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, jest podstawą do odmowy dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Jeśli tej poprawy brak, a contrario nie ma podstaw do odmowy przyznania świadczenia rentowego na dalszy okres. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzanego przez Lekarza Orzecznika ZUS/Komisję Lekarską ZUS, które to organy orzecznicze dokonują oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości.

Treść orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS/Komisji Lekarskiej ZUS

w przedmiocie zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, braku tej niezdolności lub jej ponownego powstania, powinna w równym stopniu wynikać

z profesjonalnej oceny stanu zdrowia badanego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001 r., II UKN 181/00).

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia w postępowaniu odwoławczym wymaga z reguły wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną,

a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga.

Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym. Dlatego też opinie sądowo-lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96; wyrok Sądu Apelacyjnego

w Gdańsku z 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd Okręgowy uznał, że ustalenia dokonane w toku postępowania sądowego uzasadniają zmianę zaskarżonej decyzji. Przeprowadzone postępowanie wykazało bowiem, że ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy z uwagi na istniejącą

u niego dysfunkcję narządu ruchu (stopy), będącą następstwem doznanego w dniu 26 maja 2017 r. urazu w postaci wieloodłamowego złamania obu kości piętowych. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w opinii biegłego ortopedy, który analizował stan zdrowia odwołującego w oparciu zarówno dokumentację medyczną znajdującą się w aktach rentowych, jak i badania przedmiotowe na jej osobie. Z przeprowadzonych przez biegłego badań wynika jednoznacznie,

że przebyte przez K. K. złamania, a w ich efekcie deformacje kości piętowych w postaci znacznego spłaszczenia kości piętowej z poszerzeniem tyłostopia i obniżeniem powierzchni stawowych, zwłaszcza po stronie prawej, powodują obecnie ograniczenie ruchomości. Powyższe skutkuje zmniejszeniem wydolności chodu odwołującego poprzez osłabienie siły mięśniowej obu kończyn dolnych. Odwołujący porusza się lekko utykając. Opisany wyżej stan zdrowia odwołującego, zgodnie z opinią biegłego, z uwagi na jego wiek nie rokuje poprawy, co w ocenie Sądu znajduje potwierdzenie w dotychczasowym przebiegu schorzeń, uwzględniając zwłaszcza upływ czasu jaki minął od wypadku oraz utrwalenie istniejącej dysfunkcji. W oparciu o powyższe okoliczności stanu zdrowia odwołującego biegły sądowy wskazał, iż zdiagnozowane u niego dysfunkcje uzasadniają uznanie go za osobę częściowo niezdolną do pracy na stałe.

Mając na względzie kompleksowy i rzetelny charakter sporządzonej na rzecz niniejszej sprawy opinii Sąd podzielił wnioski biegłego w całości. W ocenie Sądu została wydana na podstawie właściwych przesłanek, w tym dokumentacji medycznej odwołującej, a co bardziej istotne – badań przedmiotowych na jej osobie, co miało znaczenie o tyle, że wydane w toku postępowania przed organem rentowym orzeczenia miały charakter zaoczny, tj. opierały się wyłącznie o analizę akt medycznych. Podkreślenia wymaga, że dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli

sąd uzyskał od biegłych sądowych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej. Sąd nie może natomiast czynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 września 2014 r., I UK 22/14; z dnia 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14; z dnia 30 czerwca 2000 r., II UKN 617/99; także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 września 2017 r., III AUa 258/17).

W tym też kontekście Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania waloru dowodowego opinii w oparciu o podnoszone przez organ rentowy zastrzeżenia

(k. 27-28 a.s., ki. 45-46 a.s.). Wymaga przy tym zaznaczenia, że ZUS nie podjął polemiki z wyrażoną w opinii oceną zdiagnozowanych u odwołującego schorzeń, skupiając się na podważeniu dokonanej przez biegłego kwalifikacji stopnia naruszeń organizmu jako nie uwzględniającej posiadanego przez odwołującego poziomu wykształcenia oraz rodzaju i charakteru dotychczasowej pracy,

a konkretnie, skupienie się wyłącznie do ostatnio wykonywanej przez odwołującego pracy zarobkowej (dekarz). W toku postępowania Sąd poddał analizie dokumenty zawierające informacje o przebiegu zatrudnienia odwołującego. Na tym tyle można wprawdzie wskazać na wykształcenie odwołującego (technik produkcji żywności) oraz doświadczenie w zawodach masarza, wędliniarza i młodszego kucharza, które jednak były przez odwołującego wykonywane na przełomie lat 80'. Tego rodzaju praca nie była przez odwołującego kontynuowana, co uzasadnia przyjęcie, że posiadane przez niego kwalifikacje w tym zakresie mogły ulec zanikowi. W ocenie Sądu o ile zatem można zgodzić się z podniesionym przez organ rentowy argumentem,

że odwołujący wykonywał różne prace zarobkowe, o tyle dokładniejsza analiza jego historii zatrudnienia – dokonana w oparciu o załączone do akt rentowych świadectwa pracy i informacje o podleganiu ubezpieczeniom z innych tytułów – prowadzi do wniosku, iż odwołujący wykonywał przede wszystkim pracę dekarza. Odwołujący pracował na takim stanowisku w okresie zatrudnienia

w (...) M. G. (1) w W. w latach 2006-2015 (ok. 8 lat),

lecz również, co wynika z podanych przez niego informacji w wywiadzie,

w trakcie prowadzenia działalności gospodarczej na przełomie lat 1993-2000. Powyższe znajduje poniekąd potwierdzenie również w samych ustaleniach organu rentowego, którego organy orzecznicze w wywiadach lekarskich przeprowadzonych w ramach wcześniej wydawanych decyzji przyznających odwołującemu rentę wskazywały na posiadanie przez odwołującego doświadczenia zawodowego w pracy dekarza przez około 20 lat.

Powyższe spostrzeżenia zdaniem Sądu Okręgowego pozwalały wiązać posiadane przez odwołującego kwalifikacje jako związane ściśle

z wykonywaniem pracy dekarza, której wykonywanie przez odwołującego jest przeciwwskazane z uwagi na istniejące u niego dysfunkcje. Niewątpliwie jest to bowiem praca związana z wysiłkiem fizycznym, a także wymagająca możliwie pełnej swobody ruchów w celu zapewnienia stabilnej pozycji ciała (np. podczas pracy na dachu), w szczególności zaś kończyn dolnych, co też – biorąc pod uwagę wspomniany wyżej opis dysfunkcji występujący u odwołującego – prowadzi

do wniosku, iż istniejący u odwołującego stopień naruszenia sprawności organizmu ma charakter znaczny z perspektywy posiadanych przez niego kwalifikacji. Zgodnie z opinią odwołujący z uwagi na stan zdrowia nie jest w stanie wykonywać prac fizycznych ciężkich i średnio-ciężkich, wymagających stania, chodzenia, dźwigania i noszenia, na co też biegły zwrócił uwagę w opinii uzupełniającej.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy zważył, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy i nie zachodziła konieczność jego uzupełnienia – w szczególności o wnioskowany przez biegłego dowód z opinii innego biegłego ortopedy. Zgłaszane przez organ rentowy wątpliwości zostały wyjaśnione w opinii uzupełniającej, a nadto rozważone przez Sąd w oparciu o całokształt ustalonych w sprawie faktów, tym samym wobec braku innych zastrzeżeń do opinii biegłego ortopedy nie zachodziła konieczność opiniowania przez innego biegłego tej specjalności. Należy również przypomnieć, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem potrzeba powołania innego

biegłego powinna bowiem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99; z dnia 12 lutego 2003 r., V CKN 1622/00). W tych okolicznościach Sąd pominął wniosek organu rentowego w powyższym zakresie na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c., uznając, iż przeprowadzenie dodatkowego dowodu w sprawie prowadziłyby do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy ocenił, że przeprowadzone postępowanie potwierdziło zasadność odwołania i tym samym konieczność zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania K. K. prawa do wnioskowanego świadczenia. W tej sytuacji, Sąd Okręgowy, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z treścią art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję zgodnie z sentencją wyroku, przyznając odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia następującego po dniu, do którego przysługiwała renta poprzednio orzeczona, tj. od 1 stycznia 2020 r. Ustalając okres, na jaki ww. świadczenie powinno być przyznane Sąd oparł się opinii biegłego ortopedy, zgodnie z którą częściowa niezdolność odwołującego do pracy ma charakter trwały.

SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

(...)